

oblikah še tako odmaknjen današnjemu času. S tem, ko opozarja na to možnost moderne poezije, ostaja živ ne samo v sedanjem literarnem položaju, ampak kaže čezenj, k novim oblikam slovenske literature, kulture in tudi življenja.

Poezija

Bogomil
Fatur

O ZEMLJA
 zemlja
 s sončnimi plameni
 kakor z obstretom obsijana
 zemlja
 s črnimi semeni
 do globin vsa posejana

zemlja
 poljana življenja
 in livada smrti
 ampak kaljênje
 novega rojstva
 se v tebi nikoli ne jenja

zemlja
 bivanju ni konca
 tudi konec je avreola
 nenehnega vzpona
 od gnezda do zvezde
 od zibelke do néba

o zemlja
 iz vsake
 tvoje noči
 se nova
 jútranjica
 spočenja

SLEHERNO I
 MOJE JUTRO

fuga v treh glasovih

sleherno moje jutro
 prebujenje podobno rojstvu
 studenca na livadi
 počasi se val pregiblje
 in prinaša s seboj
 trpki okus po zemlji
 iz dna globine

o suženjstvo korenin
 o počasni pretoki
 vklenjenih vodá
 potem spet čvrsti izvori
 svetlikajočih se gladin
 s plaho perutjo se jih dotika
 ptica tišine

ob najsamotnejši uri
 kot belo trepetajoči cvet
 vetra prelet nad vodami
 reka teče teče reka
 proti morju ki jo čaka
 z razprostrtimi rokami
 smrti naročje

kakor studenec ki se pregiblje
 tečem tečem po svetli črti
 proti kraju brez vrnitve
 toda v sebi nosim kot školjka
 pesem zvenceh morskih globin
 in sleherno noč mi val obsije
 bleščava zvezdá z nebesnih višin

II

svežina jutranje luči
 deviška svetloba
 mesečev obstret na oblakih
 prva zora svetá

sijaj na kapljici rose
 gola lepota dneva
 čista iskrivost
 tvojega pogleda

o duša poeta
 sestra vodá in vetra
 roža zarje večerne
 mlečna cesta zvezdá

III

kakor studenec na livadi
 na svoji človeški poti
 se tiho pregibljem sam

kakor čudežna bitja
 zvezde in bežni oblaki
 sijajo v mojih vodáh

besede — krhki cvetovi
 kot pene na obali
 duše beli okras

zvezde oblaki besede
 zapisani na vodi
 pogoltne jih ocean

NAVZÍKAA

temneča senca
 večera
 je kot ptica utripajoča
 nad zalivom

stopal je v breg
proti davnim zasanjanim gozdovom
kjer je ležala večerna noč
in nazaj proti blaženemu
in neusmiljenemu
morju
ga ni vabilo šumotanje ptičjih kril
rešil se je bil iz plamenečega
vodovja
v katerem mu je skoraj zastal
srčni utrip

stopal je v breg
in kot čarovno masko
ki se je prikazovala in spet ugašala
je zagledal nimfo
stala je v pokončni drži in spala
in objemala brest

o mamljiva prikazen
feaška deklica
navzika

in približal se je tisti livadi
senca na njenih očeh je bila temna
in gosta
kakor večer
ob vznožju brestovega drevesa

in izpod sladkega jonskega neba
nad otokom korkiro
se je spustil počasni pokončni puščičasti
dež

ki je prebudil živali
in bogove
in bitja človeška

in roké odiseja so bile kot bele veje
iz stekla

ki ga je z rožnatim sijem
vročica erotične gorečnosti
obarvala

NOČNA
POKRAJINA
OB MORJU

ponoči
z brezšumnimi koraki
boš stopal
čez vrhove cipres
ti bosonogi spremljevalec mrtvih
o bledi mesec

kakor hamlet
sklonjen nad ofelijo

in severni veter
mrzli veter od pólóv
bo kakor žrebec
ki nad oblaki
svojo ledeno grivo stresa

da — tako se spominjam:
konji noči
v dvovpregi in četverovpregi
hrzajo
mesec je njihov voznik
za vozom gre zbor zvezdá
tiho pošumevajoče so peruti spanca
črni korak duhov po zemlji
med cipresami
žubori

TA LETA
TOREJ

ta leta torej
z vsemi svojimi menjavami
ta leta
v katerih naše življenje
tako majhen prostor
zajema
ta leta torej
so resnično čas
premisleka
meditacije
čas
ko se srečujemo
bežni in vsi zasopli

čas umrljivi
 ko so naše oči
 vedno znova in neprestano
 uprte
 na številčnico
 po kateri se pot usode
 in smrti
 izteka
 ta leta torej

V ČASU
 TESNOBE
 V ČASU
 NEGOTOVOSTI

hvala soncu ki se je rodilo
 da nikoli ne umre
 hvala vetru ki se ne postara
 hvala življenju insektov
 hvala cvetenju in hvala rasti
 trav pomladnih
 hvala pticam ki prikličejo dež
 blagodejni
 hvala zemlji hvala njeni žeji in njeni lakoti
 hvala vsemu živemu vsemu živemu
 ki mi pesem daje
 dobrotno pesem v času tesnobe v času negotovosti

marljivo z glasom čebele
 plamteče z glasom ognja
 zadihano z glasom reke
 pomladne
 tako naj tvoj spev govori
 o poet bridkosti
 živimo v času obleganem
 ko senca fluidne melanholije
 komaj prikriva pred očmi
 resnico strašno

o minljivosti
 vsega človeškega
 o brezkoristnosti
 naših naporov
 o podrti hiši

ljudskega življenja
v času tesnobe
v času negotovosti

v tvoje tišine mila ptica
polagam svojo besedo
v tvoje izvire studenec na livadi
skrivam lovorove vence zmage in upanja
v leta ki tekó in hrumijo
odlagam
to svoje bedno srcé
v času tesnobe v času negotovosti

doba vetra
znamenje volka
preden pogine svet
se noben človek
ne bo več usmilil
sočloveka

še enkrat hvala soncu ki se je rodilo
da nikoli ne umre